

Tekstas Jūrų muziejui. (Apie ruonius)
VANDENS GYVENIMO LINIJA

Prieš skaitant tekstą svarbu suvokti, kad šis tekstas instaliacijoje grafiškai vaizduojamas ant sienos. Jo išdėstymas turėtų iliustruoti jūros vandens paviršių - vieną liniją, didesnes ar mažesnes bangas, gal kažkokius objektus (žuvis, laivus, paukščius, saulę), kurie kurtų ar atspindėtų Baltijos jūrai būdingus kraštovaizdžius. Skaitant, tekstai yra dviejų tipų:

- *Tekstai tarp stotelių (rašomi ir grafiškai modeliuojami ant sienos)*
- *Tekstai stotelėse (rašomi ir komponuojami prie (arba viduje) "STOTELIŲ" (ar gaubtų, ar dar ko nors), kuriose taip pat bus ausinės, garsiniu fonu papildančios instaliacija)*

-----Tekstas tarp pradžios ir pirmos stotelės.-

Čia kartais būna ramu. Išnyri į paviršių... ir ramu. **Tik ilga,** nesibaigianti, viską pusiau skirianti **linija**. Po ilgų kelionių... Kai mano kūnas pavargsta... Iškyly į paviršių ir **stebiu ją** - vandens ir dangaus liniją. Ji nuolatos lydi mano keliones. Kartu su ja dabar keliauji ir **Tu. (Labas) Aš gyvenu čia. Šalia** šios linijos. Gyvenu po ja. Arba virš jos. Ir jeigu klaustum ką ji labiausiai skiria - ar vandenį ir dangų? Ar vėją ir povandenines sroves? **Paukščius ar žuvis?** Atsakyčiau, kad aiškiau už viską, ši linija skiria **GARSA**.

PIRMA STOTELĖ (PASAULIS VIRŠ IR PO)

Čia susikerta **du garsų pasauliai** - Pasaulis **virš** linijos ir pasaulis **po** ja.

Pasaulis **po** - tylus, ramus, **saugus** ir lėtas. Čia galima nurimt. Čia galima išgirst kaip tolumoje girgžda ir **lūžta ledas**, gali pajusti povandenines sroves ar keliaujančius **žuvų būrius**. Menkės, strimelės, lašišos. Net nematydamas puikiausiai atskiriu jas, vien pagal plaukimą.

Pasaulis **virš** - garsus, šaižus, intensyvus, staigus, **aštrus**. Čia lūžta ne ledas, bet bangos. Čia garsiau už visus klykia žuvėdros ir kirai. Čia švelniai girgžda **sniegas** po plaukmenimis, čia aiškiai ir lengvai gali girdėti vėją.

Rytų, vakarų, pietų, šiaurės.

- *Tekstas sujungiantis stoteles -*

Dažnai šiuos du pasaulius skiria **dideli ledynų plotai**. Kurie kiekvienais metais **darosi vis silpnesni**. O gal tik aš stiprėju? Nes raskamas silpnesnę vietą ar užšalusią eketę, ją įveikiu vis lengviau. Kažkas kinta.

Vandenyje visuomet jaučiuosi daug **saugiau**, bet viskas prasidėjo ten - **sausumoje**.

- Antra stotelė

Gimiau aš kaip ir daugelis mūsiškių... **ant jūros kranto**. Nuo pat pirmų akimirku, mamos **širdies plakimą** man pakeitė vandens **bangų muša**. Man, tikriausiai kaip ir Tau, pirmosiomis dienomis už vis svarbiausia ir jautriausia buvo **mama**. Šildomas **jos kūno** šilumos, **maitinamas** jos pienu, klausydamas jos balso ir jos pamokų, apsiratau šiame pasaulyje, sustiprėjau ir **susivokiau**. Tuomet girdėjau ir kitus jaunikius, kuriems ne taip pasisekė, kuriuos mamos paliko daug anksčiau negu mane. Po keliolikos nenutrūkstamų parų, kai saulė leidosi ir kilo už horizonto, kai **sutvirtėjau**, kai prikaupiau riebalų, kai užsiauginau šiek tiek storesnę odą, tik tuomet **mama išvargusi atsisveikino** ir išsiruošė į jūrą - medžioti, maitintis ir atsigauti. **Likau vienas**. Aplink - krantas, paukščiai, lietus, bangos. Ir viskas. **Aš ir Jūra**. Turėjau **viską pats** išmokyti. Šliaužti - judėti šia žeme /įbristi ir įkristi **pirmą kart į vandenį/ Pajust** vandenyje kūno **lengvumą** ir vikrumą/ Gaijoti mažas žuvis ir jūros dugno

padarus. /Savaitę **visišškai nevalgęs** (o gal ir dar ilgiau)/po žaidimų ir gaudynių/ mėginimų, bandymų ir nesėkmių/ **visai išvargus ir išalkus kūnui/ pagaliau pagauti pirmą savo grobį.** Kiek džiaugsmo ir kiek atradimų! Tada pagauti antrą. Trečią. Galiausiai **palikti krantą** ir išsiruošt **į jūrą!**

----tekstas jungiantis stoteles---

Kad vėl sugrįžti **čia - į namus.** Kur vanduo, krantas, žuvys, vėjas, žuvėdros. Gentainių varžybos ir kautynės, poravimosi šokiai ir vilionių dainos. **Visa tai** esu **aš. O** kas esi **Tu?**

Visa tai esu **aš. O** kas esi **Tu?**

Tu vis dar keliauji su manimi?

Būdamas pusės metų, pirmą kartą **susidūriau su taviškiais.**

STOTELE NR 3. *-RUONIS IR ŽMOGUS. (susitikimas su žmogumi)

Tai buvo **ilgiausia** mano **kelionė.** Beplaukdamas pajutau - pasikeitė vandens **skonis.** Ir pasigirdo **garsas.** Šis garsas buvo kitoks. Jis niekaip, niekaip, niekaip, **niekaip** nenutilo. Jis tęsėsi. **Artėjo.** Iškilęs į paviršių suvokau jog tą garsą skleidžia keistas, tamsus kalnas (laivas). Jis buvo didelis. Jis kaukė, riaumojo. Iš jo sklido dūmai. **Ten** vaikščiojo **taviškiai,** nešiojo pagalius, žvalgėsi į vandenį. Nieko panašaus nebuvau matęs.

Staiga ... pajutau **daug žuvies.** Nėriau link žuvų. Tačiau žuvys neišsibaidė. Jos vis artėjo. **Kažkas čia ne taip.** Žuvys taip niekada nesielgia. Jos artėjo. Vienoj pusėj - plūduriuojantis kalnas ir **taviškiai,** kitoj - artėjantis **žuvų būrys.** Ir tuomet pajutau stiprų smūgį į šoną. Patekau **į tinklą.**

Nėriau į priešingą pusę. Tada žemyn. Visur buvo pilna žuvų. Išnėręs į viršų pamačiau, kad mes esam visai arti. Taviškiai pyko, jų **lazdos** beveik siekė mane. Tuomet besibraudamas pro žuvis **iš visų jėgų** šoviau į viršų.

Besirangydamas persiritau per tinklo viršų ir buvau beveik išsilaisvinęs ... tik staiga pajutau **pjaunantį skausmą**. Mano kairysis plaukmuo buvo užsilaužęs ir įstrigęs **tarp tinko virvių**. Viskas ką prisimenu tik, kad bandau visaip ištraukti peleką. Raitausi, sukiojuosi ir jaučiu, kad virvės vis labiau įsirėžia į mano odą. Ir tada ... **kažkas nutrūko**. Pajutau palengvėjimą. Plaukmuo išsilaisvino. Nėriau į gylį. **Gilyn ir gilyn**. Vis sustodavau paklaudyti ar dar girdisi... ir tik kuomet visai nebesigirdėjo to garso, pakilau į paviršių. Jaučiau nutirpusį kairįjį plaukmenį. **Jis sugijo**. Nors jame lig šiol išliko **randas**. Lig šiol jis yra silpnesnis. Lig šiol po ilgų kelionių jį vis **maudžia**.

----tekstas jungiantis stotelės-----

Žvejojantys sausumoje, gulintys pakrantėse ir **plaukiojantys** jūroje. Jūs esate **labai skirtingi**. Nežinau ar galiu jums pasitikėt, bet žinau, kad **jūra turime dalintis kartu**. Pažindamas jūrą išmokau vieną tiesą - **viskas** nuolatos **keičiasi**. Vienos bangos keičia kitas bangas. Vienas vėjas, kitą vėją. **Keičiasi jūra**, dangus. **Keičiuosi aš**. Matyt, keitiesi **ir tu** .

STOTELĖ NR4 - (meninė)

O koks esi tu?

Kiek tu būni prie jūros ir ką ji **tau reiškia?**

Ar mes **panašūs?**

Ir **ar galiu** tavim pasitikėt?

---Tekstas sujungiantis stoteles ---

Įkvepia ir džiugina, kad tu vis dar keliauji su manim **kartu**. Žinai, kartais ir man norisi pabūti **vienam, tyloje, kad netrukdytų** nei

praplaukiantys laivai, nei žuvys, nei kirai, nei žuvėdros, kad į akis nespigintų saulė ar ledynų baltuma, **tuomet...**

STOTELĖ NR 5. (Tylos)

...**aš paneriu**. Labai giliai. Neriu kol nieko nesigirdi, kol beveik nieko nesimato, kol pavargstu. **Ir tik tuomet... sustoju**. Toj nesvarumo būsenoj, kai plūduriuoju ir vanduo neša pavargusį mano kūną, **aš nieko nebijau**, aš niekur neskubu ir niekas manęs nesiveja. Čia jaučiu koks **esu mažytis** prieš visus vandenų gylius ir ledynų platumas. Atmerk kom akim žiūriu į tamsų vandenų mėlynumą, kol nurimstu. Nurimstu ir pajuntu - koks **esu laisvas**.

Pabaiga NR1

kaip _____ vanduo _____ dangus _____ krantas _____ ir
linija _____ **tavo** _____ **mano** _____ linija _____ iki

_____...(čia, gale, gali tęstis linija, kuri baigias daugtaškiu, vėliau taškais, kurie galiausiai išsidėsto/išsibarsto chaotiškai. Arba pabaigti kažkokia kitoke grafine išraiška.)

PABAIGA NR. 2

Neriu į gylį, kad vėl išnirti ir pažvelgt į ją - į tavo, mano liniją. iki.

PABAIGA NR. 3

Čia kartais būna **ramu**. Išnyri į paviršių... ir ramu.